

й животъ на царица. Истинскиятъ й животъ на любимия съпруга... Лошитъ бръчки, които гънѣха челото на царя, най-сетне щѣха да се разведрятъ за повече волна радостъ, за повече обичъ, повече смѣхъ и блѣскава суета... И възъ червенитъ й устни трепваше безумна жажда за щастие, а сърдцето й преливаше отъ гордостъ...

Пръвъ пристѣпва да честити князь Белота. Той се покланя низко предъ новия императоръ, мантията му се гъне въ блѣскави вълни отъ теменуженъ атлазъ, на долната й частъ искри сърменъ кантъ, извезанъ съ дребни елмази. краката му сж обути въ високи обуца отъ мека скъпа кожа. Царътъ става и прегръща стария си приятелъ. Една сълза трепва въ очитъ на Белота.

— Иваница... Иваница... Помнишъ ли деня, въ който увѣичаха Асѣна? Дано на тебъ Господь да дарува много лѣта и здраве...

Жена му, ромейката Зоя, чинно се кланя въ жълтата си руба, пристегната на кръста съ коприненъ поясъ, закопчанъ съ изумурудени чапрази. Царицата подава джка за цѣлуване. Зелениятъ ржкавъ на рубата й е извезанъ съ голѣми златни и сребърни кръгове. На показалеца й гори кървавочервенъ гранатъ.

Минаватъ Сеславъ, облѣченъ въ кестенявъ дълъгъ хитонъ и мантия, жена му Евпраксия, облѣчена цѣла въ синя коприна.

Всички се изредиха: князь Иоанъ, строенъ и сияещъ отъ радостъ, князь Александъръ, съ усмихнати свѣтли очи, деспотъ Славъ, раболепенъ и угодливъ като винаги, великитъ боляри, високитъ духовници, Калояновитъ сестри, облѣни въ радостни сълзи, деспотъ Борилъ, бледенъ, съ присторена усмивка. Предъ него се мѣркаше нѣкакъвъ далеченъ споменъ... Две момчета се гледатъ съ свѣтнали отъ злоба очи... „Не на Скилоянъ, а на Калоянъ ще се поклонишъ! Хубаво го запомни!“ — И ето, наистина, това бѣ станало. Завистъ хапѣше сърдцето на честолюбивия деспотъ. До кога братовчедъ му Иваница щѣше въ всичко да го побеждава? Иваница бѣ по-хубавъ, по-силенъ. Иваница бѣ царъ. Иваница пожелаваше нѣкоя жена и тя